

svarsminister. Jeg indrømmer, at han som Forsvarsminister burde vide Besked, men det er ikke enhver Mands Sag hurtigt at komme ind i det. Jeg indrømmer, at det kræver ikke saa lidt Arbejde. Man maa finde sig i, at den højtærede Forsvarsminister ikke ved Besked, men det vilde dog være rigtigt, at han ikke her i Tinget saa stærkt argumenterede med den Slags Grunde, inden han havde undersøgt Sagen nøjere. Jeg tror, at den højtærede Minister havde gjort vel i at søge Underretning hos sine Embedsmænd i Ministeriet, inden han fremsatte Argumenter af den Slags, som han har fremsat ved denne Lejlighed.

Saa siger den højtærede Forsvarsminister: „Statskassen har ikke lidt noget Tab ved det, der er sket, thi Lønningskontoen til Officerer udgjorde et Beløb af 2,324,200 Kr., men der er kun udgivet 2,141,856 Kr. 14 Øre, og der er altsaa paa denne Konto og særlig paa Premierløjtnantslønninger i alt sparet 182,343 Kr. 86 Øre“ o. s. v., o. s. v. Ja, Statskassen har altsaa ikke lidt noget Tab, og naar den ikke har det, mener den højtærede Forsvarsminister, at hele Bevillingssiden af den Sag er i Orden. Det er den ikke, Forholdet er nemlig det, at selv om der er sparet paa Bikonto 6, som angaar Premierløjtnantslønninger, har den højtærede Forsvarsminister ikke nogen som helst Ret til at bruge de Penge paa Bikonto 7, som angaar Sekondløjtnantslønninger. Den højtærede Forsvarsminister erindrer maaske, at der en Gang for nogle Aar siden var Tale om en Anmærkning paa Finansloven, den findes for Resten ogsaa paa Finansloven for 1910—11; maaske kommer jeg til at opholde mig lidt ved den. Der var Tale om, at man paa følgende Konti: F, G, K, L, M og O kunde tage fra den ene Konto til den anden og fra den ene Underkonto til den anden, kun Hovedsummen af de nævnte Konti maatte ikke overskrides. Se, det skulde man den Gang have en udtrykkelig Bemyndigelse til gennem en Anmærkning paa Finansloven. Den nuværende højtærede Forsvarsminister var en stærk Modstander af at give nogen Forsvarsminister en saadan Bemyndigelse gennem en Anmærkning paa Finansloven. Han talte imod den og stemte imod den, og ude i Landet kunde han tale stærkt imod, at en krigsministeriel Enevælde blev etableret ved en saadan Anmærkning. Men hvad mener den højtærede Forsvarsminister nu er tilladeligt? Nu mener den højtærede Forsvarsminister, det er ganske

tilladeligt, selv om han ingen Anmærkning har, at flytte fra en Underkonto til en anden. Det kan han gøre, som han har Lyst til. Det Ræsonnement, han gør gældende, er: Statskassen har ikke lidt noget Tab derved, thi det, som for meget er givet ud paa Sekondløjtnanter, er sparet paa Premierløjtnanter. Det er ikke tilstrækkeligt, thi hvorfor har vi en Finanslov med Konti, Underkonti og Bikonti? For at det Ministerium, som sidder og administrerer Finansloven, skal holde sig til de Summer, der er opførte derpaa, ellers kunde man lige saa godt have sagt: Vi giver til Forsvarsministeren 24 Mill. Kr. — ja, det er alt for meget, jeg vilde ikke give ham saa meget, men vi kunde tænke os, at hans Parti vilde sige det —, vi giver til Forsvarsministeren 24 Mill. Kr., saa lader vi ham anvende dem, som han synes for godt, eller som hans Embedsmænd synes for godt. Men det er ikke Meningen, saadan maa det ikke være, og derfor forstaaar jeg ikke, at den højtærede Minister, som selv var en absolut Modstander af Anmærkningspolitikken, da det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) førte den Politik, nu selv vil indføre en saadan Anmærkningspolitik uden nødvendig Bemyndigelse dertil paa Finansloven. Han kan slet ikke paa dette Punkt bruge den Argumentation, han har brugt. Nej, Forholdet er det, at den højtærede Forsvarsminister har haft en Bevilling paa 6,800 Kr. til dermed at lønne Sekondløjtnanter ved Indkaldelse, og han har brugt 40,323 Kr. 87 Øre, altsaa 33,523 Kr. 87 Øre, som han ganske har manglet Hjemmel for. Det er der ikke noget at gøre ved, det kan ikke gøres om, saadan er Forholdet, og det maatte den højtærede Minister hellere indrømme end prøve paa at komme udenom det paa den Maade, han gør. Selvfølgelig prøver den højtærede Forsvarsminister som sædvanlig paa at krybe i Skjul bag Krabbe. Men der er jo den Omstændighed derved, at naar den nuværende højtærede Forsvarsminister skal krybe i Skjul bag Krabbe, kommer der alligevel et Stykke af Forsvarsministeren til at rage ud, han kan ikke gemme sig bag Krabbe, det lader sig ikke gøre. Sagen er nemlig den, at det var den nuværende højtærede Forsvarsminister, der sad paa Ministerpladsen, den Gang Tillægsbevillingslovsforslaget for 1910—11 blev udarbejdet, den Gang det blev forelagt den 7. Februar 1911, og den Gang det blev vedtaget. Det kan man ikke komme fra. Og det